pidega jalla tallade alla nuhheldud, sellepärrast, et temma teisele rahha andnud, mis lähbi laenaja woib laisaks ehk lakko-koeraks minna. Iggamees peab seal ennesele sedda tenima, mis temma tarwitab, agga mitte teise kotti peal uhkeste ellama.

Maks on selge.

Jubba ammo aea eest saatsid kohtomehhed üht wallameest walla pea-rahhaga linna. Rahha wia, kes sureste linnas polle käinud ja sepärrast ka linna asjust ja kohto seadustest ühtegi ei teadnud. Kui linna märrawa wahhele sai, tulli üks mees, saksa rided selgas, temma wasto. Mees tömbas mütsi mahha, terretas allandlikkult ja küsis: „Kas teie se pearahha wastowötja ollete?"

Saks kostis: „Ollen jah! Kas rahha teil käes?" „Käes kül", kostis mees ja andis sedda saksa kätte. Saks lugges rahha üle ja käskis meest minna, ütteldes: „Sinna olled selge."

Mees, kellel muud asja linna polnud, pöris jalla pealt koeo pole taggasi, sai koeo ja ütles: „Rahha on selge."

Kaks kuud läksid möda, siis tulli korraga kohtust kirri, et rahha alles wölgo. Keik wallarahwas kargasid mehhe peale ja küssisid, kelle kätte temma rahha olli maksnud. Mees olli selle peale köwwa, et temma rahha wastowötja ennese kätte olli annud ja tahtis selle peale wanduda.

Ei aitnud seal mu nöu, kui wald piddi ue rahha jälle maksma ja pealegi trahwi weel jure; mees otsis kül rahha wastowötjat, agga ei leidnud, sepärrast piddi sedda rahha issi wallale taggasi maksma.

Ollen ma se, woi ei olle?

Hans söitis ükskord hobbuse wankrega linna, agga et te peal liig paljo olli wina wötnud, uinus ta wankre peale maggama. Kabakad ollid tee peal wasto tulnud, temma hobbuse eest ärra wötnud ja sellega omma teed läinud.